

KABARAN SABRIMIZ(*)

Bünyamin Doğruer

Kabaran sabrımızla her birimiz nehir olup aşka akmalıyız. Bir kuşun çığlığı kadar, bu kısa dünya hayatının dumanında boğulmadan. Geniş ufukları damıtalım muştuyla sabahlara. Dertlerimizi merhem diye sürelim yaralarımıza.

Derdimiz insan.

Dermanımız insan.

Yüreklere turalım yoksulların, yetimlerin, gariplerin, akrabalarımızın, komşularımızın ve tüm halkın. Fethedelim tüm kalbi olanların kalplerini, bıkmadan-usanmadan, vahyin şahitliğini yapıp, vahiyle yüzleştirelim insanlığı.

Varsın hüznün düşsün kısmetimize, çile düşsün, acılar düşsün, taşlanmak düşsün, kovulmak düşsün, hadi ölüm düşsün güzelim, ne yazar. Her şey Allah'ın dilemesi ile değil mi?

Allah dilemese ne olur?

Allah dilerse kim ne yapabilir?

Evet dostlar, insanlık bizden serin soluklar bekliyor kavruk yüreklerini serinletecek. İhanet de görsek, kendimizi kurtarıırken insanlığı da kurtarma gibi son derece ağır ve güç, o nispette şerefli hakikat ödevini yüklenmekten kaçınmayacağız.

Ne yana baksak ateş. Göğsümüzün üstünde dönüyor bir akrep. Hala ellerimizde bir uyuşma. Bırakalım artık puslu camlardan seyretmeyi güneşi. Evrensel bir ufukla bakalım her şeye. Bakınız, öldürülüyor kardeşlerimiz, dünyanın dört bir yanında. Ama önce kardeşliğimizi öldürdüler, dertlerini dert ediniyor muyuz, değil mi ki kerim olan Kitabımız'da kardeşlik ihtiyari değil, zorunludur...

Her şey tuzla buz oldu. İnsan kayboldu. İnsanlık öldü. Değerler terk edildi. Merhamet rafa kaldırıldı, kerim olan Kitab'ın kaldırıldığı gibi. Ne kaldı geriye? Bunca tuğyana rağmen, bunca acılara rağmen, bunca çoğulculuğa rağmen, bunca vahşiliğe rağmen, koskoca bir sessizlik kaldı geriye: Sessizlik...

Vurulup düşenleri kimse tanımıyor. Hastanelerde kimliğinden dolayı, dik duruşundan dolayı, muayene edilmeyip ölüme terk edilenleri kimse tanımıyor, kimse bir şeyler yapmıyor, tepkiler çok sınırlı kalıyor, oysa bu her şeyden önce bir insanlık sorunudur ey insanlar...

Şimdi dinleyin ey halk, bu sessizliği!

* HAKSÖZ DERGİSİ, Ocak-2003, Sayı: 142

Ne ateş olduk ne kül,

Şimdi bir söz arıyorum içinizden beni serinletecek,

Kabaran sabrımın karşılığı olacak bir kıpırdama,

Çırılçıplak yüreğime dokunacak kim?

İnsan diliyle,

İnsan gözüyle,

İnsan yüreğiyle, yanımda olan kim?

Evet ey insan, şu kısır topraklara, sabırlı tohumlar düşmelidir, yeniden çiçeklenmeli imanlar.

Kalplerin kararıp, ruhların bukalemunlaştığı bir çağda umutsuzluğa gerek yok ey insan kalan, adam kalan kardeşim.

Kabaran sabrımızla, bütün çirkinliklere, zorluklara, imkansızlıklara, karanlığın dehasına ve şeytanın şuuruna rağmen, tam anlamıyla var olma mücadelesini meşru bir şekilde sürdüreceğiz. Çünkü biz bu toprakların hakikatleriyiz, yalanları değil.

Kabaran sabrımızla

Kurak bir çağda ve sabır kıyılarında yürüyerek

İri yılanların arasında olsa da, engereğin diline rağmen,

Bir ırmağın akan güzelliğinde yolumuza devam etmek, kulluk çizgisinde.

Ama coşkulu duracağız kapkara çağın tam ortasında.

Emanet omuzlarımızda, işte toprak, işte tohum, bu tohumu bu toprakla buluşturacağız.

Öfkeden, sevgiden ve umuttan kabaran sabrımızla.

Öyleyse haydi durma koy şahadet parmağını bu şehrin üstüne.

Bahçelere ay doğsun

Camlara güneş vursun

Sağırlar duysun

Koy şehrin üstüne şahadet parmağını

Zalimler öfkesinden kudursun

Tüm renkler karışsın yıldızlara

Kabaran sabrımızla...